

ŠTOVIČEK : ŠTOVIČEK

Vyřizuje: JUDr. Jan Štoviček, Ph.D.
E-mail: jan@stovicek.legal

Ústavní soud České republiky
Joštova 625/8
602 00 Brno-město

ÚSTAVNÍ SOUD	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	21-12-2022 4
_____ krát Přílohy: _____	
Vyřizuje: _____	

prostřednictvím datové sítě

V Praze dne 21. 12. 2022

NALÉHAVÁ VĚC DLE USTANOVENÍ § 39 ZÁKONA O ÚSTAVNÍM SOUDU

Stěžovatel:

nar. dne
trvale bytem

Právně zastoupen: JUDr. Janem Štovičkem, Ph.D., advokátem, ev. č. ČAK 4754
se sídlem Malostranské náměstí 5/28, 118 00 Praha 1 – Malá Strana

Účastník řízení: **Nejvyšší správní soud**
se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno-střed

Ministerstvo vnitra České republiky
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

Nepředchází

Parlament České republiky
se sídlem Sněmovní 4, 118 26, Praha 1 - Malá Strana

Ústavní stížnost proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2022, č. j. Vol 9/2022-38,
a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 11. 2022, č. j. MV-194824-6/OV-2022

Návrh na zrušení § 25 odst. 5 a 6 zákona č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky a o změně některých
zákonů (zákon o volbě prezidenta republiky)

Návrh na zrušení, event. odklad vykonatelnosti, rozhodnutí předsedy Senátu Parlamentu České republiky
ze dne 27. 6. 2022 č. 207/2022 Sb., o vyhlášení volby prezidenta republiky

Návrh na vydání předběžného opatření

LUSTROUM
provedeno ke dni 21-12-2022

.....

ČÁST A)

I. ÚSTAVNÍ STÍŽNOST

1. Usnesením Nejvyššího správního soudu (dále také „soud“) ze dne 13.12.2022, č.j. Vol 9/2022-38 (dále také „Usnesení“), soud zamítl návrh Stěžovatele, aby soud uložil Ministerstvu vnitra povinnost zaregistrovat kandidátní listinu Stěžovatele pro volbu prezidenta republiky, konanou ve dnech 13. 1. 2023 a 14. 1. 2023, podle § 65 odst. 1 zákona č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZVPR“), ve znění pozdějších předpisů a podle § 89 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také „s. ř. s.“), a žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
2. Stěžovatel nepovažuje předmětné Usnesení soudu za věcně správné a podává proti němu tuto ústavní stížnost v souladu s § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále také „ZoUS“), neboť má zejména za to, že tímto Usnesením došlo k neoprávněnému zásahu do práv Stěžovatele zaručených Stěžovateli ústavním pořádkem České republiky, přičemž proti tomuto Usnesení již není přípustný žádný řádný, ani mimořádný, opravný prostředek.¹
3. Stěžovatel předmětné Usnesení napadá v plném rozsahu, a to z důvodu porušení základních práv a svobod Stěžovatele ve smyslu čl. 21 odst. 1, čl. 21 odst. 3, čl. 21 odst. 4, čl. 22 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jakož i čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „EÚLP“), a čl. 56 odst. 1 a čl. 56 odst. 5 Ústavy České republiky (dále „Ústava“).
4. Stěžovatel současně napadá rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 25. listopadu 2022, č.j. MV - 194824-6/OV-2022, kterým byla ve smyslu § 26 odst. 2 písm. d) ZVPR odmítnuta kandidátní listina navrhujícího občana _____ nar. _____, bytem _____, ze dne 8. listopadu 2022, a Stěžovatel tak nebyl zaregistrován jako prezidentský kandidát pro volbu konanou ve dnech 13. a 14. ledna 2023 (dále jen „Rozhodnutí Ministerstva vnitra“). Rozhodnutím Ministerstva vnitra došlo rovněž k porušení základních práv a svobod Stěžovatele ve smyslu čl. 21 odst. 1, čl. 21 odst. 3, čl. 21 odst. 4, čl. 22 Listiny a čl. 56 odst. 1 a čl. 56 odst. 5 Ústavy.
5. Usnesení bylo Stěžovateli doručeno dne 13. 12. 2022, tzn. tato ústavní stížnost je podávána k Ústavnímu soudu České republiky v zachované lhůtě podle § 72 odst. 3 ZoUS.

---

¹ Ústavní stížnost je oprávněna podat fyzická nebo právnická osoba podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, jestliže tvrdí, že pravomocným rozhodnutím v řízení, jehož byla účastníkem, opatřením nebo jiným zásahem orgánu veřejné moci bylo porušeno její základní právo nebo svoboda zaručené ústavním pořádkem.

Důkaz/příloha:

- usnesením Nejvyššího správního soudu – Ústavnímu soudu dokládáme
- Rozhodnutím MV ČR ze dne 25. 11. 2022, č. j. MV-194824-6/OV-2022 – Ústavnímu soudu dokládáme
- soudním spisem – nechť Ústavní soud vyžádá u NSS, soudní spis sp. zn. Vol 9/2022

II.

PŘÍPUSTNOST ÚSTAVNÍ STÍŽNOSTI

6. Tato ústavní stížnost směřuje proti pravomocnému rozhodnutí v řízení, jehož byl Stěžovatel účastníkem, kterým došlo k porušení základních práv a svobod Stěžovatele zaručených ústavním pořádkem České republiky a v důsledku jehož vydání se Stěžovatel nachází v situaci, kdy se proti takovému zásahu veřejné moci nemůže efektivně bránit jiným způsobem; tudíž je tato ústavní stížnost přípustná podle § 72 odst. 1 písm. a) ZoUS.

III.

NALÉHAVOST ÚSTAVNÍ STÍŽNOSTI

7. Stěžovatel má dále za to, že v daném případě se jedná o tzv. naléhavou věc ve smyslu § 39 ZoUS, která by měla být urychleně projednána a její projednání nesnese odkladu, když jejím pozdějším projednáním mohou vzniknout již neodčinitelné nebo obtížně odčinitelné následky, které by spočívaly zejména v tom, že by se Stěžovatel vůbec nemohl jako kandidát na prezidenta republiky zúčastnit prezidentských voleb v řádném termínu 13. 1. 2023 a 14. 1. 2023. **Stěžovatel proto Ústavní soud ČR žádá o přednostní projednání jeho ústavní stížnosti.**

8. Podávaná ústavní stížnost je jediným opravným prostředkem, který má Stěžovatel k ochraně svých ústavně zaručených práv k dispozici. Má-li být takový prostředek ochrany efektivní, musí o něm být rozhodnuto tak, aby se Stěžovatel mohl voleb prezidenta republiky ještě účastnit. Rozhodnutí Ústavního soudu, pokud by Stěžovateli bylo vyhověno, bude mít pro Stěžovatele praktický význam jen v případě, že mu umožní se prezidentské volby účastnit. **Stěžovatel nemá k dispozici žádný alternativní prostředek, který by mu mohl účast ve volbách do funkce prezidenta republiky zajistit, než je právě projednání věci přednostně a mimo pořadí.**

IV. SHRnutí ŘÍZENÍ PŘED SOUDEM

9. Návrhem doručeným soudem dne 30. 11. 2022 se Stěžovatel coby kandidát na funkci prezidenta republiky uvedený na odmítnuté kandidátní listině domáhal toho, aby soud uložil Ministerstvu vnitra povinnost jeho kandidátní listinu registrovat podle § 65 odst. 1 ZVPR a § 89 odst. 2 s.ř.s. Soud tento návrh Stěžovatele dne 13.12.2022 zamítl a žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na jejich náhradu.

10. Stěžovatel považuje předmětné Usnesení za nesprávné a protiústavní, když má zejména za to, že tímto Usnesením došlo k porušení základních práv a svobod Stěžovatele ve smyslu čl. 21 odst. 1, čl. 21 odst. 3, čl. 21 odst. 4 a čl. 22 Listiny, čl. 56 odst. 1 a čl. 56 odst. 5 Ústavy.

11. Stěžovatel brojil proti Rozhodnutí Ministerstva vnitra o odmítnutí kandidátní listiny zejména ze dvou důvodů, a to z důvodu nesouladu právní úpravy provedené ZVPR s ústavním pořádkem České republiky a dále z důvodu nesprávného a nezákonného postupu Ministerstva vnitra. Soud v rámci řízení a písemného odůvodnění Usnesení potom neshledal, že by právní úprava volby prezidenta republiky byla neústavní, ani neshledal důvody pro přerušení řízení a podání návrhu k Ústavnímu soudu na posouzení souladu aplikované právní úpravy s ústavním pořádkem ČR podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Soud rovněž v Usnesení konstatoval, že Ministerstvo vnitra kandidátní listinu Stěžovatele správně odmítlo podle § 26 odst. 2 písm. d) ZVPR, neboť k jeho kandidátní listině nebyla přiložena petice podepsaná alespoň 50 000 občany.

12. Stěžovatel tedy v podaném návrhu zejména zpochybnil soulad platné právní úpravy s ústavním pořádkem ČR z důvodu, že rozlišení kandidátů navrhovaných poslanci a senátory na straně jedné a občany na straně druhé zakládá jejich nerovnost v přístupu k volené funkci. Uchazeči o funkci prezidenta republiky mají dále nerovné postavení při splnění podmínek registrace kandidátní listiny, z hlediska zákonem vyžadovaných údajů o navrhuječích poslancích a senátorech a podporujících občanech, časové a finanční náročnosti sběru podpisů a je s nimi konečně nerovně zacházeno i v procesu odstraňování vad kandidátní listiny. Další neústavnost spatřoval Stěžovatel rovněž v právní úpravě ověřování správnosti údajů na petici podle § 25 odst. 5 a 6 ZVPR, která je pouze namátková, a navíc ani není zaměřena na ověřování pravosti podpisů. Soud tyto námitky Stěžovatele označil za nedůvodné.

13. V rámci řízení o návrhu Stěžovatele soud podrobil kontrole všech 5 618 sporných záznamů, které Ministerstvo vnitra považovalo za chybné a na jejichž základě provedl „extrapolaci“ vůči zbývající části petice. Každý Ministerstvem vnitra neuznaný záznam soud nejprve kontroloval v petičním archu a v něm uvedené údaje poté ověřoval v informačním systému evidence obyvatel. Soud na rozdíl od Ministerstva vnitra následně zjistil, že dalších 433 podpisů mělo být ze strany Ministerstva vnitra uznáno jako správných a nemělo být vůbec promítnuto do zjištěné chybovosti. Jedná se o podpisy specifikované v bodě č. 82 Usnesení. Soud dále v rámci kontroly zjistil, že chybovost vzorku č. 1 činí 30,741 % a chybovost vzorku č. 2 činí 30,259 % (viz body č. 78 a č. 79 rozhodnutí), s průměrnou chybovostí 30,500 %, a proto postupoval podle § 25 odst. 6, věty třetí, ZVPR, a odečetl průměrnou chybovost obou vzorků od celkového počtu zjištěných petentů. **Výsledný počet petentů**

vypočtený Nejvyšším správním soudem tak činil 49 920 patentů a byl tedy o 80 podpisů patentů nižší, než vyžaduje platný právní řád České republiky. Soud proto podaný návrh Stěžovatele zamítl a žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Důkaz/příloha:

- usnesením Nejvyššího správního soudu, včetně doručky – Ústavnímu soudu dokládáme
- návrhem Stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu v této věci – Ústavnímu soudu dokládáme

V.

PORUŠENÍ ÚSTAVNÍCH PRÁV STĚŽOVATELE

14. Stěžovatel má za to, že v daném konkrétním případě došlo k porušení jeho ústavně zaručeného práva podílet se na správě veřejných záležitostí, stejně i ústavně zaručeného práva na přístup k volené funkci, neboť Usnesením ve spojení s Rozhodnutím Ministerstva vnitra bylo Stěžovateli zamezeno ve výkonu jeho pasivního volebního práva v prezidentské volbě (implicitně i jeho aktivního volebního práva). Stěžovatel má dále za to, že došlo i k porušení principu rovnosti volebního práva a výklad ZVPR zvolený soudem a Ministerstvem vnitra nerespektuje ani čl. 22 Listiny, který chrání svobodnou soutěž politických sil v demokratické společnosti. V daném případě došlo rovněž k porušení práva Stěžovatele na spravedlivý proces, neboť soud v tomto konkrétním případě rozhodoval na základě podkladů, se kterými se neměl Stěžovatel možnost ani seznámit.²

15. Porušení principu rovnosti volebního práva bylo způsobeno praktickou aplikací zákonných pravidel vztahujících se ke způsobu posuzování údajů na petičních listinách na konkrétní případ, jak je podrobně popisováno níže. Zvolený výklad ZVPR nerespektuje ústavní princip zakotvený v čl. 22 Listiny. Přestože Nejvyšší správní soud dle svého výslovného prohlášení považuje relevantní právní úpravu za problematickou, vykládá ji v neprospěch Stěžovatele (v rozporu se zásadou *in dubio pro libertate*).

16. Stěžovatel se dovolává toho, aby jeho věc byla posouzena s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem případu. Stěžovatel důrazně poukazuje, že přezkum údajů o petentech byl prováděn ze strany Ministerstva vnitra velice ledabyle (k tomu srov. shrnutí disentujících soudců volebního senátu: „*Ano, soud nakonec zjistil, že ministerstvo ve velkém chybovalo tím, že nedodrželo svou vlastní vstřícně se tvářící metodiku ve fázi manuálního ověřování identity občanů podepsaných na petici poté, co se jejich značný počet nepodařilo nalézt automatizovaně.*“). I kdyby byl porovnáván pouhý počet Ministerstvem vnitra vyřazených záznamů ve vztahu k počtu záznamů, které shledal za správné soud, jedná se o chybovost 7,88 % (433/5618). Uvážíme-li, že ZVPR v zásadě „tolerovaná“ hranice chybovosti je do 3 %, pak Ministerstvo vnitra tuto hranici překročilo více nežli dvakrát. Dalším významným faktorem je to, že možnost Stěžovatele kandidovat v prezidentských

² Stěžovatel má na mysli Pokyn č. 2 náměstka ministra vnitra pro řízení sekce legislativy a státní správy ze dne 18. 10. 2022 upravující metodiku postup Ministerstva vnitra při posuzování záznamů na petičních listinách.

volbách „utekla“ Stěžovateli dle zjištění soudu o pouhých 80 podpisů oprávněných voličů. **Jedná se tedy o rozdíl zcela nepatrný až marginální (odpovídající 0,16 % z požadovaných 50 tisíců podpisů).**

17. Ústava vyžaduje podporu občanského prezidentského kandidáta podpisem ze strany 50 000 oprávněných voličů. Platná právní úprava se snaží tento požadavek naplnit tím, že kontrolu splnění této podmínky provádí na principu matematické statistiky. Stěžovatel je přesvědčen, že ústavní podmínka podpory 50 000 podpisů ze strany oprávněných voličů musí být vykládána tak, že jde o podporu reálných 50 000 oprávněných voličů, což ale platná právní úprava provedená zejména § 25 ZVPR vůbec nezajišťuje a záleží zejména na tom, jaký vzorek petičních listin bude k hodnocení vybrán. V případě takto těsného rozdílu, jaký Usnesení dovozuje u Stěžovatele, lze totiž usuzovat, že o kandidatuře rozhoduje primárně náhoda při výběru vzorku petičních listin (což je navíc fáze procesu zcela netransparentní a nepřezkoumatelná), neboť zcela jistě nelze vyloučit, že v obou kontrolních vzorcích byla pouhou shodou náhod větší chybovost, než ve zbývajících petičních listinách. Již v případě, že by Stěžovateli bylo uznáno o 19 záznamů petentů více, dosáhl by hranice 50.000,9 podporovatelů (viz výpočtový vzorec v bodu 78 až 80 napadeného usnesení Nejvyššího správního soudu, kdy by namísto hodnoty 5887 uznaných podpisů z prvního kontrolního vzorku stačilo dosadit 5906 podpisů).

18. Případné námitce, že kandidát může tento prvek náhody eliminovat tím, že bude předkládat pouze pečlivě ověřené petiční listiny, lze čelit argumentem, že není v plném rozsahu možné správnost všech údajů prověřit, a to vzhledem k omezenému přístupu do příslušných registrů. Je sice možno ověřit například existenci adres (viz bod 86. odůvodnění napadeného Usnesení), avšak vlastními možnostmi kandidáta nelze ověřit, že se určitá osoba na dané adrese skutečně trvale zdržuje. Zcela neověřitelným je pak pro Stěžovatele údaj o čísle osobního dokladu jako údaj stěžejní (viz důvody pro přijetí novely ZVPR č. 90/2017 Sb.). Proto Stěžovatel uvedenou argumentaci soudu nesdílí a setrvává na svém argumentu uplatněném v řízení před soudem, podle něž není morálně přijatelné, aby ten, kdo se nesnaží získat nějaký druh systematické a zároveň minimálně netransparentní výhody byl zásadně poškozen. Další tři občanskí kandidáti měli dramaticky větší počet neuznatelných podpisů, než kdokoliv z nich očekával. Nemožnost transparentní kontroly záznamů o petentech se ukázala jako kritický problém. Na základě veřejné proklamace dalšího kandidáta o vyřazení více než 20 tisíc podpisů lze s naprostou jistotou dovozovat, že byl použit nějaký druh evidence k vyřazení petičních listin s neuznatelnými údaji. Jedná se o matematickou (absolutní) jistotu, nikoliv pouze vysokou pravděpodobnost, a proto jakékoliv popírání této skutečnosti je irrelevantní. **Podmínky soutěže byly tedy zásadně nerovné.** Viz také detailnější rozbor v bodu 70.

19. Stěžovatel si je vědom toho, že zákonná úprava voleb do funkce prezidenta republiky již byla nepřímo předmětem přezkumu ze strany Ústavního soudu, a to v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 27/12. Tímto nálezem nicméně Ústavní soud rozhodoval o konkrétní ústavní stížnosti, byť spojené s návrhem na zrušení některých ustanovení ZVPR. Ústavní stížnost byla zamítnuta a návrhy na zrušení ustanovení zákona odmítnuty. Z toho plyne, že zákonná úprava nebyla předmětem meritorního přezkumu ústavnosti, jehož výsledkem by byl závěr o úplné ústavní konformitě jak zákonné úpravy, tak volebního procesu v relevantních aspektech, tj. zejména pokud jde o kandidátní listiny a jejich registraci. Protože v uvedeném nálezu Ústavní soud reagoval na konkrétní námitky tehdejšího stěžovatele, považuje Stěžovatel závěry v nálezu vyslovené za relevantní jen v tom rozsahu, v jakém se mohou dotýkat níže předestřené argumentace Stěžovatele. Jednalo by se zejména o aprobaci zákonných

pravidel o zjišťování statisticky pravděpodobné podpory kandidáta petenty (bod 58. nálezu; zde však jen blíže neargumentovaným odkazem na Ústavním soudem nezpochybněné závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v bodech 30. až 34. tehdy napadeného usnesení č. j. Vol 11/2012–63), a postupu Ministerstva vnitra při výběru kontrolovaných vzorků petičních archů (bod 59. nálezu). Stěžovatel má nicméně za to, že tyto závěry Ústavního soudu nelze chápat tak, že by veškeré sporné otázky byly již Ústavním soudem v obecné rovině vyřešeny.

20. Stěžovatel vychází z Ústavním soudem opakovaně zdůrazněné premisy, kterou považuje za neméně důležitou, podle níž „*obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku*“ (nález sp. zn. II. ÚS 1648/10).

21. Dále pak Stěžovatel vychází z Ústavním soudem mnohokrát zdůrazněné premisy, podle které každé rozhodnutí orgánů veřejné moci musí vycházet z okolností konkrétního případu, přičemž řízení a jeho výsledek musí být jako celek spravedlivé (bod 20. nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2607/17, bod 32. nálezu sp. zn. IV. ÚS 2620/21, nález sp. zn. I. ÚS 38/02 nebo bod 21. nálezu sp. zn. II. ÚS 3168/09: „*Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních okolností každého jednotlivého případu, které jsou založeny na skutkových zjištěních. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složitě, ...*“)

22. Podle přesvědčení Stěžovatele se Nejvyšší správní soud těchto východisek (odst. 21 a odst. 22 výše), jež mají nepochybně ústavní základ, nepřidržel, čímž zasáhl do ústavně zaručených práv Stěžovatele. Nejde však o porušení pouze těchto východisek. Uplatnit se musí i další ustálené interpretační a aplikační principy. Mezi ně patří zejména zásada, aby v případě, kdy právní úprava nabízí vícero aplikačních nebo interpretačních závěrů, byl zvolen ten, který je nejpříznivější pro naplnění základního práva či svobody, neboť právě to je podstatou ústavně konformního výkladu (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 3780/18, pokud jde o ochranu osobní svobody). Dále pak je obecně uznáván interpretační princip, podle kterého případné výjimky z obecného pravidla musí být vykládány restriktivně.

VI.

PROTIÚSTAVNOST USNESENÍ A ROZHODNUTÍ MINISTERSTVA VNITRA

a) K ústavně nekonformním aspektům Usnesení a Rozhodnutí Ministerstva vnitra

23. Stěžovatel se domnívá, že předmětným Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2022, č.j. Vol 9/2022-38, ve spojení s Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 25. 11. 2022, č. j. MV-194824-6/OV-2022, bylo zasaženo do jeho základních práv a svobod ve smyslu čl. 21 odst. 1, čl. 21 odst. 3, čl. 21 odst. 4, čl. 22 Listiny a čl. 36 odst. 1 Listiny, čl. 6 ÚLP a čl. 56 odst. 1 a čl. 56 odst. 5 Ústavy.

24. Stěžovateli bylo zasaženo do jeho práva kandidovat na prezidenta České republiky v nadcházejících prezidentských volbách, které se mají konat v roce 2023 a implicitně i do jeho práva svobodně si zvolit prezidenta České republiky.

25. Stěžovatel považuje systém kontroly podpisů rozporný s Ústavou a Listinou a postup Ministerstva vnitra při kontrole a vyhodnocení podpisů občanů na petici předložené navrhujícím občanem za nedostatečný a nesprávný, který vedl k nedůvodnému odmítnutí kandidátní listiny Stěžovatele. Stěžovatel dále rovněž považuje právní úpravu volby prezidenta republiky, zejména ve vztahu k ustanovením o podání, náležitostech, projednání (kontrole) a registraci kandidátní listiny za netransparentní, nesrozumitelnou, zakládající právní nejistotu a nerovnost mezi kandidáty, a to takovým způsobem a v takové intenzitě, jež zakládá protiústavnost této právní úpravy a znemožňuje řádné konání prezidentských voleb.

26. **Postup Ministerstva vnitra při kontrole vybraného vzorku podpisů byl nedostatečný a chybný.** Ve vztahu ke kontrole petičních archů je třeba uvést, že nastavený právní rámec vyplývající ze ZVPR neumožňuje kandidátům údaje uváděné občany na petičních listinách jakkoliv ověřovat. Stěžovatel se tak musel spolehnout na dobrou vůli občanů a důvěřovat, že údaje vyplňované na petiční arch ve všech detailech uvedli správně. Není tak možné ani případně zjistit, zda vysoký počet nesprávných údajů byl dán omylem anebo možným úmyslem části petentů poškodit daného kandidáta. Za všech okolností je zcela nepřijatelné, aby namísto zohlednění složitosti postavení kandidátů došlo k neopodstatněnému a naprosto neúměrnému navýšení chybovosti v rámci kontrolovaných podpisů a tím pádem i nekontrolované části podpisových archů.

27. Stěžovatel uznává, že pokud by chybovost záznamů o jednotlivých petentech dosahovala řádů tisíců nebo alespoň vysokých stovek osob, bylo by možno dospět k závěru, byť učiněném na předpokladu pravděpodobnosti, že Stěžovatel potřebné podpory nedosáhl. Jestliže však je rozdíl dán jen osmi desítkami hlasů, racionalita takového závěru se jeví pochybnou.

28. Stěžovatel bere v potaz skutečnost, že Ústavní soud aproboval závěry Nejvyššího správního soudu o tom, že pravidla obsažená v § 25 odst. 5 a 6 ZVPR jsou ústavně konformní. Nejvyšší správní soud dovodil, že tato pravidla jsou jednou z možných zákonných alternativ k ústavní úpravě požadavku 50 000 podporovatelů kandidáta. Stěžovatel připouští, že tomu tak může být, avšak zde se jedná o důsledky aplikace této zákonné úpravy. Je nesporné, že ústavní podmínku kandidatury by nesplnil uchazeč, který by předložil petice s podporou 49 999 oprávněných voličů. **Pokud by však takový výsledek byl dosažen za pomoci náhodného výběru jednalo by se o závěr velmi pochybný vzhledem ke skutečnosti, že v takovém případě by výsledek určila několikrát náhoda.** Jednak by se jednalo o výběr vzorků petičních listin, jednak o posouzení správnosti údajů na nich uvedených, které je vždy stiženo určitou mírou arbitrárnosti z toho hlediska, kolik potenciálně chybných údajů vede k vyřazení údaje o petentovi. Zejména druhá okolnost se jeví obzvlášť problematickou, protože pro kandidáta je prakticky nepřezkoumatelné, z jakého důvodu byli jednotliví petenti vyřazeni. V této souvislosti je Stěžovatel nucen konstatovat, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se jeví z tohoto hlediska nepřezkoumatelným, neboť Nejvyšší správní soud sice uvádí, které petenty ve prospěch Stěžovatele započel, neuvádí však, z jakého důvodu nezapočetl ostatní petenty. **Obecně jistě proto, že nebyl schopen autenticitu jejich údajů ověřit, avšak to nijak nerelativizuje skutečnost, že tím došlo k zatížení Usnesení zásadní procesní vadou, neboť v nabídnutém rozsahu odůvodnění nelze přezkoumat, zda se sám Nejvyšší správní soud**

nemohl při svém přezkumu podpisových archů mýlit. Takový stav nade vše pochybnost koliduje s právem na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 EÚLP.

29. Stěžovatel si je v této souvislosti vědom kritiky, kterou mu adresovalo disentní stanovisko tří soudců volebního senátu, přičemž tuto kritiku lze shrnout tak, že Stěžovatel přenesl na Nejvyšší správní soud zátěž zjišťování správnosti postupu Ministerstva vnitra, aniž by k tomu předložil relevantní argumenty ve vztahu k minimálnímu potřebnému počtu petentů, jejichž započítání by mu umožnilo překročit potřebnou hranici počtu podporujících petentů. Mohl by se proto jevit nemístným požadavek plynoucí implicitně z předchozího odstavce, totiž aby Nejvyšší správní soud konkrétně zdůvodnil ve vztahu ke každému jednotlivému záznamu, z jakého důvodu nebyl tento záznam uznán ve prospěch Stěžovatele. Tak tomu však není, neboť pravidla posuzování údajů o petentech neurčuje Stěžovatel, nýbrž zákonodárce a striktně vzato, pokud by Stěžovateli chyběl k registraci jeho kandidatury jediný petent, měl by jistě právo znát naprosto konkrétní důvody, proč právě onen poslední záznam o petentovi nebyl uznán.

30. Za této situace proto Stěžovateli nezbyvá než se spolehnout na výsledky přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu, přičemž Stěžovatel je dalek toho, že by Nejvyšší správní soud podezřívával ze zkreslování zjištěných údajů. Nelze však vyloučit, že i při postupu Nejvyššího správního soudu došlo k chybám při vyhledávání sporných záznamů petentů, přičemž Stěžovatel má důvod se domnívat, že toto zjišťování neprováděli osobně soudci volebního senátu, nýbrž jimi pověřené osoby, a tedy tento proces nebyl pod přímým dohledem soudu. **Je proto zřejmé, že závěry Nejvyššího správního soudu nejsou v rovině skutkových zjištění objektivně přezkoumatelné.** Stěžovatel se proto ani nedomnívá, že by byl povinen předkládat kompletní podrobnou argumentaci ve vztahu k tvrzeným pochybením Ministerstva vnitra, jak naznačuje stanovisko disentujících soudců. Většinové stanovisko Nejvyššího správního soudu správně vychází z toho, že Stěžovatel by měl uvést konkrétní důvody, pro které lze pochybovat o správnosti postupu ministerstva, avšak to neznámá, že by byl povinen argumentovat v naprostých detailech. **Nelze přehlédnout, že se zde jedná o ochranu výkonu specifického veřejného subjektivního práva, navíc práva základního, a že základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci (čl. 4 Ústavy). Úplné prosazení projednací zásady, které se dovolává nesouhlasné stanovisko tří soudců volebního senátu, proto jistě není na místě.**

31. **Uvedené argumenty svědčí nicméně dle Stěžovatele o tom, že zákonná pravidla zjišťování podpory občanských kandidátů, resp. provedení ústavní úpravy, jsou problematická.** Je nepochybné, že Ústava vyžaduje podporu 50 000 oprávněných voličů. Zákonná úprava se snaží tento požadavek naplnit tím, že kontrolu splnění této podmínky provádí na principu matematické statistiky. Stěžovatel nepochybně, že výběr zkoumaných vzorků je prováděn náhodně, nicméně náhodný výběr je zatížen chybou odhadu, protože záleží na tom, jaký vzorek petičních listin je vybrán. Analýza chybovosti odhadu je proto nezbytnou součástí principu matematické statistiky. **Stěžovatel je přesvědčen, že ústavní podmínka podpory 50 000 oprávněných voličů musí být vykládána tak, že jde o podporu reálných 50 000 voličů, což zákonná úprava nezajišťuje.**

32. V této souvislosti Stěžovatel namítá, že neshledává racionálními ani argumenty předložené ve prospěch přezkumu omezeného počtu vzorků petentů. Tyto argumenty se opírají zejména o dva důvody.

Především, Ministerstvu vnitra je vyhrazen relativně krátký časový úsek pro kontrolu předložených kandidátních listin k registraci. Za druhé, úplné přezkoumání všech petičních listin by bylo příliš náročné časově i z hlediska lidských zdrojů. Oba tyto důvody nepovažuje Stěžovatel za přesvědčivé a především z hlediska kolize do ústavnosti voleb prezidenta republiky za neudržitelné.

33. Zákonodárce jistě mohl upravit běh relevantních lhůt tak, aby ministerstvo mělo k dispozici delší časový úsek pro kontrolu petičních listin. Dále pak je z obsahu Rozhodnutí Ministerstva vnitra i Usnesení Nejvyššího správního soudu patrné, že podstatná část kontroly petičních listin je prováděna za pomoci technického zařízení, které prvotně určuje chybné záznamy. Stěžovatel se nedomnívá, že vzhledem k zřejmě masivnímu nasazení technických prostředků by bylo vyloučeno tímto způsobem zkontrolovat všechny předložené petiční listiny. Není například jistě nemožné, aby pro tyto účely byl vydán vzor jednotného formuláře, který by následné počítačové zpracování usnadnil například standardizovaným rozložením jednotlivých vyžadovaných údajů apod. „Manuální“ kontrola záznamů o petentech se pak provádí jen v těch případech, kdy je záznam vyhodnocen technickými prostředky jako chybný. Pokud bychom předpokládali, jak tomu bylo v případě Stěžovatele, chybovost celých 30 % všech petičních listin, znamenalo by to prověření cca 21 000 záznamů namísto stávajících cca 6 000.

34. Podle přesvědčení Stěžovatele lze takto rozsáhlou kontrolu Ministerstvem vnitra zajistit. Pokud byl kontrolu necelých 6 000 záznamů aktuálně schopen provést Nejvyšší správní soud, a to minimálně v případě dvou kandidátů, přičemž je jistě pravdou, že není pro tento účel vybaven ani personálně, ani materiálně, lze předpokládat, že by se tohoto úkolu zdárně zhostilo i Ministerstvo vnitra, byť by se přezkum prováděl v mnohem větším rozsahu. Jde přitom o extrémní příklad, neboť udávaná chybovost u ostatních kandidátů byla výrazně nižší, a tedy i potřeba kompletní kontroly by byla méně náročná. Zároveň by jistě nebylo nutno provádět kontrolu všech záznamů petičních listin, nýbrž pouze takového počtu, aby byla zjištěna podpora minimálně 50 000 oprávněných voličů. Uvedení počtu všech uznaných podporovatelů je možná dobrým marketingovým nástrojem pro volební kampaň, avšak není zákonnou podmínkou pro registraci kandidátní listiny.

35. Stěžovatel zastává názor, že je povinností státu vytvořit předpoklady pro kontrolu podmínek, které sám stát stanovil. Pokud tedy ústavodárce zakotvil podmínku podpory 50 000 oprávněných voličů, bylo povinností jak zákonodárce, tak následně orgánů exekutivy, přijmout taková opatření, aby splnění této podmínky bylo možno nade vše rozumnou pochybnost ověřit. Stěžovatel je přesvědčen, že reálné podpory 50 000 oprávněných voličů dosáhl, a údaj opačný, totiž že podpora je nižší o 80 petentů než vyžaduje Ústava, nebyl zjištěn objektivním způsobem, nýbrž na základě domněnky, resp. chybného použití matematické statistiky.

36. Stěžovatel dále zastává názor, že Nejvyšší správní soud při svém konečném posouzení věci nepřihlédl adekvátně k účelu a smyslu ústavní úpravy podmínek pro kandidaturu pro volbu prezidenta republiky. Je nepochybné, že ústavní požadavek podpory 50 000 občanů má mimo jiné bránit tomu, aby se volby účastnili kandidáti nemající vážný záměr tak činit a že právě požadavek pro získání relativně vysoké podpory je schopen

tento účel naplnit. K tomuto účelu je však potřeba přihlédnout při interpretaci a aplikaci zákonné úpravy. Je nepochybné, že pokud by kandidát předložil sice petiční listiny s nominálně nezbytným počtem podporovatelů, avšak se záznamy chybnými či nesprávnými tak, že by bylo zřejmé, že jde o údaje zfalšované, pak *ratio* ústavní podmínky nezbytné podpory nenaplní. V tomto Stěžovatelově konkrétním případě však takový závěr lze učinit jen stěží, neboť je zřejmé, že Stěžovatel vyvinul vážně míněné úsilí ústavní podmínku splnit, což koresponduje jeho vážnému záměru kandidovat, a že splnění této podmínky zabránila náhoda plynoucí z výběru petičních listin obou vzorků. Jinak řečeno, účel ústavní úpravy směřující ke kandidatuře pouze vážných kandidátů zde byl naplněn a tím se Stěžovatelův případ liší např. od případu projednávaného Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. Vol 10/2022, kde nebyl předložen ani nominálně minimální počet podporovatelů kandidáta.

37. Nejvyšší správní soud tedy nedostatečně přihlédl k tomu, zda Stěžovatel objektivně splnil anebo nesplnil ústavní podmínku podpory 50 000 oprávněných voličů. Závěr Nejvyššího správního soudu se opírá o statistický výpočet s tak malou odchylkou od Ústavou vyžadovaného stavu, že mělo být přihlédnuto k tomu, do jaké míry je pravděpodobné, že podmínka reálné podpory 50 000 oprávněných voličů nebyla splněna. Stěžovatel považuje za nepochybné, že tato minimální podmínka ve skutečnosti byla splněna, přičemž opačný závěr je činěn pouze na předpokladu tak nízké míry pravděpodobnosti, jež s ohledem na ústavně zaručené právo ucházet se o veřejnou funkci nemůže obstát.

38. Výpočet intervalu spolehlivost – viz:

<https://portal.matematickabiologie.cz/index.php?pg=aplikovana-analyza-klinickyh-a-biologickyh-dat--analyza-a-management-dat-pro-zdravotnicke-obory--testovani-hypotez-o-kvalitativnich-promennych--testovani-hypotez-o-podilech--interval-spolehlivosti-pro-parametr-binomickeho-rozdeleni>

V naší aplikaci je celkový počet testovaného vzorku $n=17000$, průměrná chybovost (pravděpodobnost chybného podpisu) je 30,5 % (viz bod 13.), tedy $p=0,305$ a chyba odhadu je odmocnina $(n \cdot p \cdot (1-p)) = 60,0$ podpisů. Vzhledem k tomu, že chybělo pouze 19 podpisů, je pravděpodobnost chybného zamítnutí rovna pravděpodobnosti $z > 19/60$, kde z má jednotkové normální rozdělení, rovna 37,5 %. Viz výpočet:

<https://www.wolframalpha.com/input?i=normal+distribution+calculator&assumption=%7B%22F%22%2C+%22NormalProbabilities%22%2C+%22z%22%7D+-%3E%2219%2F60%22>.

b) K věcné nesprávnosti Usnesení

39. Ministerstvo vnitra i soud pochybily, když neuznaly na podpisových arších záznamy petentů, kteří prokazatelně existují, resp. svým aktivním jednáním vyslovili podporu Stěžovateli. Takový projev vůle petentů z materiálního hlediska prokazuje vyjádření podpory danému kandidátovi a v souhrnu pak kvantitativní naplnění limitů petice dle čl. 56 odst. 5 Ústavy.

40. S ohledem na výše uvedené tedy Stěžovatel i dle ústavně nekonformních pravidel splnil požadavky pro registraci kandidátní listiny a jeho řádnou účast ve volbách.

41. Výše uvedené tvrzení dokládá Stěžovatel nalezenými korektními záznamy z podpisových archů, které nebyly v důsledku nikoliv řádné kontroly Ministerstvem vnitra soudem uznány. Vzhledem k minimálním nedopatřením dovozujeme, že tyto záznamy měly být uznány. Tito petenti prokazatelně fyzicky existují, a projevíli svoji vůli daného kandidáta podpořit. Proto by jejich projev vůle měl být vzat v úvahu. Takových petentů je nepochybně více, než chybějící počet podpisů.

Jedná se o tyto petenty:

Důkaz/příloha:

- *prezentace dokládající existenci 33 petentů a jejich podpisů*

42. V prvním kontrolním vzorku 36 podpisů našel Nejvyšší správní soud čtyři pochybení, a proto přistoupil ke kontrole všech chybně označených záznamů ze strany Ministerstva vnitra. Přitom dvě z těchto pochybení při kontrole všech chybných archů zapomněl znovu započítat jako správné, ačkoliv soud dle svého výslovného konstatování dospěl k závěru, že tyto záznamy měly být vyhodnoceny jako správné (k tomu vizte odst. 69 Usnesení). To dokazuje (a je to pochopitelné), že ani poslední orgán kontroly není schopen pracovat bez chyb a naplnit podstatu ZVPR co se kontroly týče. Jedná se o záznamy č. 15003593/6 a 15003261/5.

43. Z důvodu obstrukce ze strany Ministerstva vnitra a nedostupnosti archů byl stěžovatel schopen zkontrolovat pouze přibližně pětinu neuznaných podpisů od Nejvyššího správního soudu, ke kterým jsme se byl schopen dostat až v pondělí 19.12.2022 odpoledne. Celkově je tedy zřejmé, že existuje nadevší rozumnou pochybnost více než 100 záznamů, které měly být uznány.

Důkaz/příloha:

- kopie podpisových archů s doložením skutečného podpisu archu petentem – Ústavnímu soudu dokládáme

VII.

PORUŠENÍ PRÁVA NA SPRÁVEDLIVÝ PROCES

44. Stěžovatel nakonec odůvodňuje své přesvědčení o porušení jeho práva na spravedlivý proces, jak plyne z čl. 36 Listiny a čl. 6 EÚLP, když Ministerstvo vnitra i Nejvyšší správní soud rozhodovaly na základě skutečností, k nimž Stěžovatel neměl možnost se vyjádřit.

45. Tyto skutečnosti byly obsahem Pokynu náměstka č. 2 náměstka ministra vnitra pro řízení sekce legislativy a státní správy ze dne 18. října 2022 (dále také „Pokyn“), podle kterého Ministerstvo vnitra školí úředníky přezkoumávající petiční archy. Pokyn obsahuje mimo jiné metodiku přezkumu záznamů o petentech. Pokyn je neveřejný a Stěžovatel jej neměl k dispozici ani v době přezkumu své kandidátní listiny, vč. petice na jeho podporu, a ani v řízení o návrhu Stěžovatele u soudu, a nebyl mu poskytnut ani v době přípravy této stížnosti.

46. Sám Nejvyšší správní soud si Pokyn od ministerstva vyžádal, což ovšem Stěžovatel zjistil až ze samotného usnesení Nejvyššího správního soudu. Stěžovateli sice bylo zasláno vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 2. 12. 2022 k jeho návrhu, avšak zde se neuvádí, že by ministerstvo Pokyn Nejvyššímu správnímu soudu zasílalo. Řízení před Nejvyšším správním soudem je sice neveřejné, avšak to nic nemění na tom, že pokyn představuje z hlediska procesního jeden z důkazů, který má být předmětem dokazování, neboť se nejedná o právní předpis, pro nějž by platila zásada *iura novit curia*. Nejvyšší správní soud sice shledal, že obsah tohoto interního předpisu je souladný se zákonem a sám aplikoval pravidla v něm obsažená na Stěžovatelův případ,

avšak to nic nemění na tom, že Stěžovatel měl mít možnost se k jeho obsahu vyjádřit a případně i sám posoudit jeho aplikaci ve vztahu k jednotlivým případům neuznaných patentů. **Stěžovatel konstatuje, že pro řízení ve volebních věcech není vyloučena aplikovatelnost části III. občanského soudního řádu (viz § 64 soudního řádu správního), a že tedy i zde platí pravidla pro dokazování, zejména pak § 123 občanského soudního řádu zakotvující právo účastníků vyjádřit se k prováděným důkazům (viz k tomu např. nález sp. zn. IV. ÚS 186/98).**

47. S obsahem Pokynu neměl Stěžovatel možnost se seznámit ani při přípravě této stížnosti, pro jejíž řádnou přípravu, nahlédl dne 19. prosince 2022 u Nejvyššího správního soudu do spisu. **Pokyn však jeho obsahem nebyl.** Ani ve fázi, kdy je Stěžovatel nucen aktivovat poslední vnitrostátní prostředek ochrany jeho práv, mu nebylo umožněno seznámit se s důkazem, na jehož základě mu bylo Ministerstvem vnitra a následně soudem odepřeno právo kandidovat na post prezidenta republiky.

48. Stěžovatel se cítí být dotčen na svých právech také postupem Ministerstva vnitra a Nejvyššího správního soudu v otázce zpřístupnění podpisových archů pro následnou revizi přezkumu vybraného vzorku podpisových záznamů. Z důvodu vzájemných chaotických, nesystematických a nehlášených výměn těchto archů mezi Ministerstvem vnitra a soudem byl Stěžovatel nucen přejíždět mezi sídlem Ministerstva vnitra a soudem, aby Ústavnímu soudu byl schopen doložit ústavní stížností vytýkaná porušení základních práv.

49. Za zcela flagrantní pochybení pak považuje Stěžovatel složitou a těžkopádnou komunikaci s Nejvyšším správním soudem, když mu bylo 15. prosince 2022 sděleno, že podpisové archy se nachází na Nejvyšším správním soudě, kde mu však v žádném případě nebude umožněno do těchto archů nahlížet a má vyčkat jejich navrácení Ministerstvu vnitra. K otázce, kdy lze vrácení očekávat, vzhledem ke Stěžovatelovu přirozenému zájmu na bezodkladném podání ústavní stížnosti, mu bylo sděleno, že je v současné době vyčkáváno objednání se Ministerstvem vnitra na vyzvednutí těchto archů a jejich převoz, a proto nelze ani odhadovat, zda tak ministerstvo stihne učinit ještě následující týden či nikoli. Stěžovatel se proto objednal na nahlížení do spisu vedeného Nejvyšším správním soudem hned na nejbližší nabízený termín, tedy pondělí 19. prosince 2022 v 10:00. Při nahlížení do spisu a dalších pokusech o nahlédnutí do podpisových archů v domnění, že se zde stále nachází, bylo Stěžovateli bez dalšího sděleno, že tyto archy byly předchozí pracovní den večer vráceny zpět Ministerstvu vnitra. O této skutečnosti bylo Stěžovateli na místě vystaveno potvrzení.

50. Stěžovatel se tedy v kontextu výše zmíněného bezodkladně objednal k nahlédnutí do těchto archů na Ministerstvu vnitra hned o 3 hodiny později. Z důvodu uvedených obstrukcí a nevstřícného přístupu ke Stěžovateli, vůči kterému nebyla projevna ani nejmenší snaha o průběžné informování o tom, kde se podpisové archy v daném okamžiku nachází, případně, kdy a kde pravděpodobně nacházet již nebudou, považuje Stěžovatel postup Ministerstva vnitra a Nejvyššího správního soudu za poškozující a nepřijatelný.

VIII.
NÁVRH NA ZRUŠENÍ JEDNOTLIVÝCH USTANOVENÍ ZÁKONA
(protiústavnost ZVPR)

51. Stěžovatel spolu s ústavní stížností podává návrh na zrušení jednotlivých ustanovení ZVPR, jejichž uplatněním nastala skutečnost, která je předmětem ústavní stížnosti, ve smyslu ustanovení § 64 odst. 1 písm. e) a § 74 ZoUS.
52. Stěžovatel považuje ustanovení § 25 odst. 5 a § 25 odst. 6 ZVPR za netransparentní, nesrozumitelná, zakládající právní nejistotu a nerovnost mezi kandidáty, a to takovým způsobem a v takové intenzitě, jež zakládá protiústavnost této právní úpravy a znemožňuje řádné konání voleb.
53. Aktuální právní úprava dle přesvědčení Stěžovatele vytváří nerovné prostředí v politické/volební soutěži a omezuje „občanské“ kandidáty v přístupu k veřejným funkcím. Právní úprava je ve svém důsledku dle názoru Stěžovatele protiústavní, neboť je v rozporu s čl. 21 odst. 1, čl. 21 odst. 3 a čl. 21 odst. 4 Listiny, čl. 22 Listiny a 56 odst.1 a čl. 56 odst. 5 Ústavy, jak odůvodňuje dále.
54. V důsledku aplikace ustanovení § 25 odst. 5 a odst. 6 ZVPR byl Stěžovatel dotčen na svém ústavně zaručeném právu přímo se podílet na správě veřejných záležitostí dle čl. 21 odst. 1 Listiny, právu ucházet se volenou funkcí dle čl. 21 odst. 4 Listiny, dále byl ve Stěžovatelův neprospěch dotčen princip rovnosti volebního práva dle čl. 21 odst. 3 Listiny a čl. 56 odst. 1 Ústavy, jakož i princip svobodné soutěže politických sil v demokratické společnosti podle čl. 22 Listiny.
55. Ustanovení článku 56 odst. 5 Ústavy, stanoví základní kvalifikační kritéria tak, že: *„Navrhovat kandidáta je oprávněn každý občan České republiky, který dosáhl věku 18 let, podpoří-li jeho návrh petice podepsaná nejméně 50 000 občanů České republiky oprávněnými volit prezidenta republiky. Navrhovat kandidáta je oprávněno nejméně dvacet poslanců nebo nejméně deset senátorů.“*
56. Ustanovení § 25 odst. 3 ZVPR stanoví náležitosti petice podepsané alespoň 50 000 občany oprávněnými volit prezidenta republiky a údaje, které jsou petenti povinni připojit (uvést) na podpisový arch, a to konkrétně jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu, číslo občanského průkazu nebo cestovního pasu s údajem, o jaký druh dokladu se jedná, a vlastnoruční podpis petenta.
57. Stěžovatel v souvislosti s podanou ústavní stížností zejména napadá ústavnost § 25 odst. 5 a § 25 odst. 6 ZVPR.

Ust. § 25 odst. 5 ZVPR stanoví, citace:

„Ministerstvo vnitra ověří správnost údajů na peticích namátkově na náhodně vybraném vzorku údajů u 8 500 občanů podepsaných na každé petici. Zjistí-li nesprávné údaje u méně než 3 % podepsaných občanů, nezapočítá Ministerstvo vnitra tyto občany do celkového počtu občanů podepsaných na petici.“

Ust. § 25 odst. 6 ZVPR stanoví, citace:

„Zjistí-li Ministerstvo vnitra postupem podle odstavce 5 nesprávné údaje u 3 % nebo více než 3 % podepsaných občanů, provede kontrolu u dalšího vzorku stejného rozsahu (dále jen „druhý kontrolní vzorek“). Zjistí-li Ministerstvo vnitra, že druhý kontrolní vzorek vykazuje chybovost u méně než 3 % občanů podepsaných na petici, nezapočítá Ministerstvo vnitra občany, u nichž zjistilo nesprávné údaje, z obou kontrolních vzorků do celkového počtu občanů podepsaných na petici. Zjistí-li Ministerstvo vnitra, že druhý kontrolní vzorek vykazuje chybovost u 3 % nebo více než 3 % občanů podepsaných na petici, odečte od celkového počtu občanů podepsaných na petici počet občanů, který procentuálně odpovídá chybovosti v obou kontrolních vzorcích.“

58. Stěžovatel v prvé řadě považuje za ústavně nekonformní, že konkrétní metodické pokyny úředníkům Ministerstva vnitra pro přezkum správnosti vzorků záznamů na odevzdaných petičních arších jsou stanoveny pouze neveřejným vnitřním předpisem ministerstva (Pokynem č. 2 náměstka ministra vnitra pro řízení sekce legislativy a státní správy ze dne 18. října 2022) a nikoli právním předpisem vyšší právní síly, tj. vyhláškou ministerstva. Takový postup je netransparentní, a především v přímém rozporu s § 69 písm. b) bod 1. ZVPR.

59. ZVPR v ust. § 25 odst. 5 poté stanovuje postup namátkové kontroly podpisů na vzorku údajů u 8 500 občanů podepsaných na petici, popř. za využití § 25 odst. 6 ZVPR na vzorku dalších 8 500 občanů podepsaných na petici, tj. celkově na vzorku 17 000 podpisů. Stěžovatel je však přesvědčen, že ústavodárce předpokládal kontrolu dostatečně velkého náhodného výběru a za použití rigorózních metod matematické statistiky tak, aby bylo nade všei rozumnou pochybnost možno rozhodnout, zda minimální požadavek na podporu 50 000 platných podpisů byl splněn. **Právní úpravu obsaženou v ust. § 25 odst. 5 a odst. 6 ZVPR Stěžovatel považuje za nesrozumitelnou a chybnou i z pohledu matematické statistiky, nastavující nedostatečný, netransparentní a nespravedlivý proces kontroly a hodnocení podpisů občana na petici, zakládající vzájemné nerovné, a tudíž neporovnatelné podmínky pro jednotlivé kandidáty.**

60. Dle ust. § 25 odst. 5 a odst. 6 ZVPR totiž platí, že pokud první kontrolovaný vzorek vykáže méně než 3% chybovost, je kontrola podpisů ukončena a od celkového počtu údajů na petici se odečte pouze absolutní počet chyb zjištěných v prvním vzorku. ZVPR tudíž předpokládá správnost všech ostatních podpisů/údajů mimo kontrolovaný vzorek, což pochopitelně nemusí a s téměř jistotou neodpovídá skutečnosti – v tomto případě presumpce správnosti ve prospěch kandidáta.

61. Pokud první kontrolovaný vzorek vykáže 3 % nebo vyšší chybovost, avšak druhý kontrolovaný vzorek vykáže menší než 3% chybovost, odečte se od celkového počtu údajů na petici pouze absolutní počet chyb

zjištěných v prvním a druhém vzorku. Opět platí, že ZVPR předpokládá správnost všech ostatních podpisů/údajů mimo oba kontrolované vzorky, což nemůže reflektovat skutečnost – i v tomto případě platí presumpce správnosti ve prospěch kandidáta.

62. Naopak však platí, že pokud první kontrolovaný vzorek vykáže 3 % nebo vyšší chybovost a druhý kontrolovaný vzorek rovněž vykáže 3 % nebo vyšší chybovost, odečte se od celkového počtu údajů na petici počet údajů procentuálně odpovídajících chybovosti v obou kontrolních vzorcích. V tomto případě tak ZVPR předpokládá u všech ostatních podpisů/údajů mimo oba kontrolované vzorky presumpci nesprávnosti v procentuální míře dovozené z chybovosti obou kontrolních vzorků – presumpce Ministerstva vnitra tak v tomto případě může být zásadně v neprospěch kandidáta.

63. **Není přitom zřejmé, proč 2,99 % chybovost prvního vzorku vede k předpokladu, že zbývající údaje jsou správné. Není zřejmé, proč 3 % nebo vyšší chybovost prvního vzorku vede k předpokladu, že další údaje mohou být chybné a následně menší než 3 % chybovost druhého vzorku vede k předpokladu, že zbývající údaje jsou správné. A konečně není zřejmé, v čem se z hlediska pravděpodobného výskytu chybovosti zbytku petice liší od prvních dvou případů situace, ve které je chybovost prvního a druhého vzorku 3 % nebo vyšší. Bylo-li snad cílem zákonné úpravy nahrazení kontroly všech vzorků (jak by alespoň vzdáleně odpovídalo záměru ústavodárce) namátkovou kontrolou, měla by tato kontrola s jasně definovanou mírou pravděpodobnosti dovést z kontroly vzorku chybovost zbývajících nekontrolovaných částí petic. Zákonná úprava zcela nelogicky předpokládá, že do určité chybovosti vzorku není zbývajících částí petice chybná vůbec, nad rámec určité chybovosti prvního vzorku a do určité chybovosti druhého vzorku obdobně předpokládá, že je chybná pouze část odpovídající oběma vzorkům a zbývajících částí není chybná vůbec a teprve nad rámec určité chybovosti obou vzorků předpokládá i chybovost zbývajících částí petice.**

64. Absurdnost zákonné úpravy může Stěžovatel demonstrovat tímto praktickým příkladem: *Kandidát má pouze 49000 platných podpisů, které si nějakým nezákonným způsobem ověřil jako platné. K dosažení 50000 si následně vytvoří 1400 falešných podpisů a odevzdá archy s 50 400 záznamy. V rámci přezkumu je zjištěna chybovost v průměru 1400/50400, tedy 2.778 %, přibližně 236 chybných záznamů.*

Na petiční archy by byla v rozsahu zbývajícím aplikována presumpce správnosti – tedy od 50 400 záznamů by bylo odečteno pouze 236 chybných záznamů a kandidátovi by bylo uznáno 50 164 záznamů. Požadovanou hranici 50 000 by tak dle výpočtů Ministerstva vnitra překonal. S jistotou přitom víme, že daný kandidát podmínky nesplnil. Tento příklad demonstrativně dokládá absurdnost současného nastavení a pravidel.

65. Stěžovatel je pevně přesvědčen, že situace prezentovaná na výše uvedeném praktickém případě neodpovídá stavu, který mínil ústavodárce založit. S ohledem na smysl a účel čl. 56 odst. 5 Ústavy je nade vše pochybnost, že úmyslem ústavodárce bylo definovat pevné a naprosto transparentní pravidlo pro možnost účastnit se voleb na post prezidenta zakládající rovné podmínky pro všechny kandidáty. Splnění této ústavní podmínky musí být garantováno na zákonné úrovni a následně zcela beze zbytku zajištěno praktickou činností správního orgánu ve fázi ověření.

66. Výše demonstrováný příklad prokazuje, že ZVPR stanovuje nerovné a nelogické podmínky při kontrole a posuzování správnosti údajů na peticích, čímž vytváří nerovné podmínky mezi kandidáty, ale zároveň vzbuzuje i pochybnosti a nedůvěru občanů v právní stát, když ani kandidát na post v České republice nejvyšší – kandidát na post prezidenta republiky – nemusí vždy zcela striktně a prokazatelně dostávat ústavním požadavkům.

67. Stěžovatel důrazně poukazuje, že i soudci Nejvyššího správního soudu (JUDr. Josef Baxa, JUDr. Radan Malík a JUDr. Jan Passer) v minulosti již vyjádřili své přesvědčení o rozpornosti § 25 odst. 5 a § 25 odst. 6 ZVPR s čl. 21 odst. 4 Listiny v rámci svého odlišného stanoviska k rozhodnutí ve věci s č.j. Vol 11/2012–77, z něhož lze poukázat na následující části (pozn. zvýraznění textu provedl Stěžovatel):

[39] ... Zákonodárce byl v tomto směru při akceptaci právní úpravy veden lakonickým konstatováním předkladatele zákona, podle něž "[v]zhledem ke krátkosti času není možné zkontrolovat všechny údaje na petici". (srov. již zmíněnou důvodovou zprávu, dostupnou v rámci sněmovního tisku č. 613). Konkrétní zákonná úprava tedy nevyšla z předpokladu, že zvolený model namátkové kontroly vede s určitou, zákonodárcem definovanou, mírou pravděpodobnosti k závěru o splnění ústavního požadavku – protože jediným důvodem pro přijetí zvoleného řešení byla časová tíseň spojená s úplnou rezignací na, byť i jen předstírání vztahu mezi chybovostí kontrolovaných vzorků a chybovostí zbytku petic.

[48] Takto popsané rozdíly v nakládání s peticemi, mající původ v samotném zákonu o volbě prezidenta republiky, nás vedou k závěru o rozporu § 25 odst. 5 a odst. 6 citovaného zákona s čl. 21 odst. 4 Listiny, podle kterého mají občané přístup k voleným funkcím za rovných podmínek. Rozdílný přístup k chybovosti v nekontrolovaných částech petic vedoucí v některých případech k presumpci správnosti a v jiných k presumpci nesprávnosti, který se jeví být pouze svévolí nekonceptčního zákonodárce, podle našeho názoru zakládá neodůvodněnou nerovnost mezi jednotlivými kandidáty.

*[75] Aplikace zákona o volbě prezidenta republiky v podobě úkonů prováděných jednotlivými aktéry ucházejícími se o možnost kandidatury na funkci prezidenta republiky, i postupů odpůrce, pouze **zvýraznil** vady v intenzitě neústavnosti. **Veřejná moc, ať už zákonodárná nebo výkonná, nemůže rezignovat na naplnění ústavní normy stanovící jako podmínku kandidatury projevenou vůli nejméně 50 000 voličů. Splnění této podmínky musí být garantováno na zákonné úrovni a následně praktickou činností správního orgánu v ověření (být v rozsahu reprezentativního vzorku) nejen úplnosti, ale i správnosti údajů prokazujících projevenou vůli voličů (petentů).***

68. Stěžovatel má shodně s těmito soudci Nejvyššího správního soudu za to, že aplikace řešených zákonných ustanovení porušuje čl. 21 odst. 4 Listiny. **Rozdílný přístup k chybovosti v nekontrolovaných částech petic vedoucí v některých případech k presumpci správnosti a v jiných k presumpci nesprávnosti totiž zakládá neodůvodněnou nerovnost mezi jednotlivými kandidáty na prezidenta republiky. Stěžovatel má dále za to, že je mu odnímáno jeho právo podílet se na správě věcí veřejných a že v daném případě došlo**

k porušení jeho politických práv a svobod i k omezení svobodné soutěže politických sil v demokratické společnosti.

69. V rámci soudního řízení sp. zn. Vol 9/2022 bylo navíc jednoznačně prokázáno, že registrace kandidátních listin Ministerstvem vnitra probíhala velice pochybným až chaotickým způsobem; nápravy tohoto závadného stavu a umožnění Stěžovateli zúčastnit se prezidentských voleb ale nebylo v řízení sp. zn. Vol 9/2022 dosaženo.

70. Stěžovatel musí rovněž konstatovat, že současná právní úprava takřka vybízí jednotlivé kandidáty a členy jejich týmů k tomu, aby postupovali protizákonně a nečestně. Nemožnost ověřit údaje petenty uváděné na jednotlivých petičních archích vede kandidáty ke snahám o získání přístupů do neveřejných registrů a evidencí obyvatel (či údajů z nich) či jiných databází, aby byli schopni jednotlivé záznamy verifikovat, případně vyškrtnout a tím snížit potenciální míru chybovosti. Ač lze konstatovat, že řádná péče kandidáta o stav a obsah petičních archů předkládaných na podporu jeho kandidatury je zcela namístě a žádoucí, při neexistenci možnosti komparace jednotlivých údajů je jedinou metodou manuální revize zjevně duplicitních, nekompletních či smyšlených údajů na jednotlivých archích. Vzhledem ke skutečnosti, že kandidát bez přístupu do neveřejných registrů a evidencí či jiných databází je schopen i s největším úsilím vyřadit minimum vadných záznamů, je velmi pravděpodobné, že dva kandidáti s minimální chybovostí takový přístup měli.

V případě to ovšem platí s jistotou. totíž prohlásila, že před odevzdáním petičních archů na podporu své kandidatury sama vyřadila 20 000 záznamů, tedy cca jednu pětinu z jí nasbíraných záznamů. Pokud je její prohlášení pravdivé, tak máme dokonce matematickou (absolutní) jistotu, že její tým nějaké databáze občanů využil. Z rozhodnutí ministerstva, str. 3, dostupné viz <https://www.mvcr.cz/volby/clanek/rozhodnuti-o-registraci-kandidatni-listiny-nebo-odmitnutikandidatni-listiny-volba-prezidenta-republiky-2023.aspx>,

je dohledatelné, že měla škrtnutých pouze 3 373 podpisů. tedy musela identifikovat velké množství archů s celkem cca 16 000 podvodnými podpisy. Ty ovšem nelze identifikovat jinak, než ověřením údajů o občanech, protože podvodníci používají ve velké většině existující adresy. (Vzhledem k tomu, že je statisticky nemožné, aby jasně identifikovatelné chyby typu nečitelnost se koncentrovaly vždy na stejných archích, dojdeme stejného závěru i bez informace o škrtnutých pouze 3373 podpisech.)

71. Výše uvedené staví čestné kandidáty do zásadně nevýhodné situace, kdy se mohou pouze spoléhat na pečlivost a "dobrou vůli" jednotlivých petentů, když nemají jimi uváděné údaje jakkoli ověřit. Stávající nastavení dokonce umožňuje podporovatelům jiného kandidáta ostatním škodit, a to právě uváděním nesprávných či neúplných údajů, čímž kandidát může nabýt chybného dojmu, že má již dostatek platných podpisů. Nevhodně nastavená pravidla soutěže tak nutí racionálně uvažujícího kandidáta k porušování zákonů, zejm. zákona o ochraně osobních údajů.

72. Stěžovatel v této souvislosti konečně rozporuje i ust. § 21 odst. 1 ZVPR, neboť nepřiměřeným způsobem upřednostňuje postavení poslanců a senátorů, resp. váhu jejich podpisu na podporu jejich kandidátů.

73. Nerovnost vstupních podmínek lze též spatřovat v požadavcích kladených na povinné údaje nutných u navrhujících poslanců či senátorů ve srovnání s údaji, které musí uvádět občan, který chce podpořit svým podpisem prezidentského kandidáta.

74. Návrh občanského kandidáta musí být podpořen peticí podepsanou alespoň 50 000 oprávněnými voliči. Dle důvodové zprávy k ZVPR byla tato podmínka zvolena proto, aby na jedné straně navrhovatel deklaroval dostatečnou podporu kandidáta a na straně druhé, aby bylo zamezeno nadměrnému užívání práva navrhovat kandidáta, ba i jeho zneužívání. Tato zákonná podmínka byla ihned po přijetí ZVPR i následně během obou již proběhnutých přímých volbách kritizována pro svoji nepřiměřenost, vysoké náklady, krátký časový úsek pro sběr podpisů, a dokonce i pro nedůstojnost sběru podpisů na ulici. V souvislosti s peticí nelze přitom hovořit pouze o zisku podpisů, ale je kladen důraz i na identifikaci petentů, kdy každý musí uvést nejprve svoje celé jméno, adresu trvalého bydliště a číslo občanského průkazu či cestovního pasu a údaj, o který z těchto dokumentů se jedná. Další problematický bod je to, že samotné podpisy petentů nejsou podrobeny žádné formě kontroly. Vhodným řešením, ke kterému by měl zákonodárce přistoupit, je přijetí elektronických podpisů (např. s využitím bankovní identity). Stěžovatel považuje za absurdní, že toto není v moderní době možné. Další smysluplnou možností je zvýšení požadavků na verifikaci záznamů, jako například legalizaci každého podpisu podporovatele na kontaktních místech CZECH Point či u notářů a zároveň významně snížit požadavek 50 000 podpisů, když by každý záznam byl prokazatelně relevantní a správný. Tímto by se rovněž vyloučila možnost potenciální manipulace pověřenými osobami Ministerstva vnitra. **Inspiraci lze hledat například v sousedním Rakousku s přibližně stejným počtem obyvatel, kde ke kandidatuře stačí ověřená podpora 6 000 oprávněných voličů.** V roce 1998 Rakousko navíc zcela upustilo od možnosti navrhování kandidátů politickými reprezentanty – do té doby mohlo kandidáta alternativně podpořit 5 poslanců Národní rady. Stanovený počet 50 000 podpisů tedy Stěžovatel i nadále považuje za nepřiměřeně vysoký a v souvislosti s možností navrhovat kandidáty i prostřednictvím parlamentních návrhů jako odporující základnímu právu občanů na podílení se na správě věcí veřejných. Tímto postupem de facto dochází k předvýběru kandidátů navržených poslanci nebo senátory, kteří mají podmínky významně snazší nežli občanští kandidáti.

IX.

ZÁVĚREČNÉ SHRNUTÍ K ČÁSTI A) A B)

75. Stěžovatel má za to, že právní úprava kandidatury občanských prezidentských kandidátů má být jednoznačně vykládána *in favorem candidati praesidis*, což je zcela v souladu se smyslem i účelem platné právní úpravy přímé volby prezidenta republiky. Vyplývá to ostatně i z čl. 56 odst. 1 a čl. 56 odst. 5 Ústavy, ve kterém jsou tzv. občanskí kandidáti uvedeni na první místě a tzv. prezidentští kandidáti jsou uvedeni až za nimi.³

76. Stěžovatel má dále na základě všech výše uvedených skutečností za to, že předmětné Usnesení (ve spojení s Rozhodnutím Ministerstva vnitra) je nezákonné i protiústavní, když je zejména v rozporu s čl. 21 odst. 1, čl. 21 odst. 3, čl. 21 odst. 4, čl. 22 a čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 56 odst. 1 a čl. 56 odst. 5 Ústavy.

77. Stěžovatel je proto přesvědčen, že orgány veřejné moci porušily jeho práva podle čl. 21 odst. 1, čl. 21 odst. 3, čl. 21 odst. 4, čl. 22 a čl. 36 odst. 1 Listiny, jakož i čl. 6 EÚLP, čímž zasáhly nepřipustným způsobem do základních práv a svobod Stěžovatele. Stěžovatel je proto legitimně přesvědčen, že napadené Usnesení a Rozhodnutí Ministerstva vnitra je v rozporu s ústavním pořádkem ČR.

78. Stěžovatel je rovněž pevně přesvědčen z důvodů podrobně výše vylíčených, že ustanovení § 25 odst. 5 a § 25 odst. 6 ZVPR je v rozporu s ustanovením čl. 56 odst. 5 Ústavy, které explicitně stanoví, že návrh občanského kandidáta musí být podpořen peticí podepsanou nejméně 50 000 občany. Dále též dle přesvědčení Stěžovatele ustanovení § 25 odst. 5 a § 25 odst. 6 ZVPR odporují ustanovení čl. 56 odst. 1 Ústavy, jakož i čl. 21 odst. 1, čl. 21 odst. 3, čl. 21 odst. 4 a čl. 22 Listiny, pročež musí být zrušeny. Z důvodu zrušení pro volbu prezidenta naprosto zásadní části ZVPR pak dle Stěžovatele nelze než zrušit rozhodnutí předsedy Senátu Parlamentu České republiky č. 207/2022 Sb., o vyhlášení volby prezidenta republiky, nebo při nejmenším rozhodnout, že se vykonatelnost tohoto rozhodnutí odkládá, aby se voleb mohli zúčastnit všichni vážní kandidáti, kteří byli zrušoványmi ustanoveními dotčeni na svém právu být voleni a dalších výše vyjmenovaných ústavních právech.

79. Náležitou ochranu základních práv a svobod, resp. jejich řádný výkon neomezený ústavně nekonformním rozhodnutím, Stěžovateli v této fázi volebního procesu nezajistí odložení vykonatelnosti napadeného Usnesení, když by nadále přetrvával nezákonný stav, kdy byla registrace kandidátní listiny Stěžovatele Ministerstvem vnitra odmítnuta. Přetrvával by tak protiprávní stav spočívající v odejmutí práva výkonu pasivního volebního práva až do jeho úplného zmaření proběhnutím voleb v plánovaném řádném termínu bez účasti Stěžovatele.

---

³ Navrhovat kandidáta je oprávněn každý občan České republiky, který dosáhl věku 18 let, podpoří-li jeho návrh petice podepsaná nejméně 50000 občany České republiky oprávněnými volit prezidenta republiky. Navrhovat kandidáta je oprávněno nejméně dvacet poslanců nebo nejméně deset senátorů.

80. S ohledem na výše uvedené Stěžovateli pro případ, kdy by se Ústavní soud neztotožnil s návrhem Stěžovatele na zrušení § 25 odst. 5 a odst. 6 ZVPR, avšak vyhověl ústavní stížnosti Stěžovatele, nezbyvá, než se domáhat ochrany svých základních práv návrhem na odklad vykonatelnosti rozhodnutí předsedy Senátu Parlamentu České republiky č. 207/2022 Sb., o vyhlášení volby prezidenta republiky, tedy aby volby prezidenta republiky, které se mají konat dne 13. 1. 2023 a 14. 1. 2023, byly odloženy na neurčito. Rozhodnutí odložit vykonatelnost rozhodnutí předsedy Senátu Parlamentu České republiky č. 207/2022 Sb., o vyhlášení volby prezidenta republiky, které se mají konat dne 13. 1. 2023 a 14. 1. 2023, jednoznačně nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem, když důležitým veřejným zájmem naopak je právě to, aby volba prezidenta republiky proběhla naprosto řádně, tedy zásadně zákonným a ústavně konformním způsobem. Právě tohoto výsledku, který odpovídá důležitému veřejnému zájmu, se Stěžovatel snaží docílit. Zároveň naopak platí, že realizace předmětného rozhodnutí předsedy Senátu Parlamentu České republiky by pro Stěžovatele znamenala nepoměrně větší újmu, než jaká při odložení jeho vykonatelnosti může vzniknout jiným osobám. V případě osoby Stěžovatele by mu byl zcela odepřen výkon jeho pasivního volebního práva protiústavním zamezením v jeho aktivní kandidatuře na post prezidenta.

81. Stěžovatel ve svém návrhu vychází z Ústavním soudem opakovaně mnohokrát zdůrazněné premisy, podle které každé rozhodnutí orgánů veřejné moci musí vycházet z okolností konkrétního případu, přičemž řízení a jeho výsledek musí být jako celek spravedlivé (bod 20. nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2607/17, bod 32. nálezu sp. zn. IV. ÚS 2620/21, nálezu sp. zn. I. ÚS 38/02 nebo bod 21. nálezu sp. zn. II. ÚS 3168/09: „Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních okolností každého jednotlivého případu, které jsou založeny na skutkových zjištěních. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složitě, ...“).

82. Na závěr Stěžovatel eventuálně žádá Ústavní soud, aby zjednal nápravu, která zaručí rovné podmínky pro veškeré kandidáty i pro volby budoucí, a to i za cenu zrušení volby, která se má uskutečnit ve dnech 13. a 14. ledna 2023, neboť, jak ostatně zaznělo již v rámci odlišného stanoviska k rozhodnutí ve věci s č.j. Vol 11/2012 – 77, *“Soud provádějící přezkum aktů jiných orgánů veřejné moci by neměl projevovat nadměrné „předporozumění“ či dokonce pochopení, a to i za situace, kdy jeho kroky by mohly znamenat, že volby prezidenta republiky se podle těchto pravidel v původně naplánovaném termínu neuskuteční. Cestou není ani použití soudního rozhodnutí jako jakési hojivé náplasti, která pro tento případ “vyléčí” zákon z jeho protiústavní podoby tím, že do soutěže zařadí všechny kandidáty, kteří předložili k registraci petiční archy s údaji o občanech, kteří je podpořili, i když nedosáhli potřebného minimálního počtu.”*

X.

ZÁVĚREČNÝ NÁVRH STĚŽOVATELE

ČÁST A)

Stěžovatel proto navrhuje, aby Ústavní soud ohledně ústavní stížnosti rozhodl takto:

- I. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2022, č.j. Vol 9/2022-38, a rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 25. 11. 2022, č. j. MV-194824-6/OV-2022, došlo k porušení základních práv a svobod Stěžovatele ve smyslu čl. 21 odst. 1, čl. 21 odst. 3, čl. 21 odst. 4, čl. 22 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 56 odst. 1 a čl. 56 odst. 5 Ústavy ČR.
- II. Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2022, č.j. Vol 9/2022-38, se zrušuje.
- III. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 11. 2022, č. j. MV-194824-6/OV-2022, se zrušuje.
- IV. Rozhodnutí předsedy Senátu Parlamentu České republiky ze dne 27. června 2022 č. 207/2022 Sb., o vyhlášení volby prezidenta republiky, se zrušuje.
- V. Pokyn náměstka č. 2 náměstka ministra vnitra pro řízení sekce legislativy a státní správy ze dne 18. 10. 2022, se zrušuje.

in eventum

nevyhoví-li Ústavní soud návrhu na zrušení jednotlivých ustanovení zákona, Stěžovatel navrhuje:

IV. Vykonatelnost rozhodnutí předsedy Senátu Parlamentu České republiky ze dne 27. června 2022 č. 207/2022 Sb., o vyhlášení volby prezidenta republiky, se odkládá.

in eventum, aby Ústavní soud vydal předběžné opatření, kterým by

- I. Zrušil řádný termín konání prezidentských voleb vyplývající z rozhodnutí předsedy Senátu Parlamentu České republiky ze dne 27. června 2022 č. 207/2022 Sb., o vyhlášení volby prezidenta republiky, a vyzval předsedu Senátu Parlamentu České republiky ke stanovení nového termínu konání těchto voleb tak, aby všichni prezidentští kandidáti měli rovnou příležitost vést po obvyklou dobu nerušenou volební kampaň.

nebo

II. Ministerstvu vnitra ČR, IČ: 000 07 064, se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7 – Holešovice, zakázal organizaci a konání voleb prezidenta republiky, které se mají konat ve dnech 13. 1. a 14. 1. 2023, na základě rozhodnutí předsedy Senátu Parlamentu České republiky ze dne 27. června 2022 č. 207/2022 Sb., o vyhlášení volby prezidenta republiky.

ČÁST B)

Stěžovatel dále navrhuje, aby Ústavní soud ohledně návrhu na zrušení jednotlivých ustanovení zákona č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky a o změně některých zákonů (zákon o volbě prezidenta republiky), rozhodl takto:

- I. Ustanovení § 25 odst. 5 zákona č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky a o změně některých zákonů (zákon o volbě prezidenta republiky), ve znění zákona č. 38/2019 Sb., se ruší uplynutím dne 31. prosince 2022.
- II. Ustanovení § 25 odst. 6 zákona č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky a o změně některých zákonů (zákon o volbě prezidenta republiky), ve znění zákona č. 38/2019 Sb., se ruší uplynutím dne 31. prosince 2022.

Přílohy:

- plná moc právního zástupce Stěžovatele
- usnesení Nejvyššího správního soudu
- rozhodnutí MV ČR ze dne 25. 11. 2022, č. j. MV-194824-6/OV-2022
- prezentace dokládající existenci 33 patentů a jejich podpisů
- dále dle textu